

II.

Kolonnen for Købstædernes ordinære Udgifter viser en fortsat Stigning i Udgifterne til og med Aaret 1892 og først fra da af en Nedgang. Udgifterne udgjorde i 1892: 1,136,000 Kr., i 1894: 1,083,000 Kr. Nedgangen fra 1892 til 1894 var altsaa 53,000 Kr., hvilken Sum vi, ligesom før, betragte som Minimum for det ved Loven indbundne Beløb i Fattigudgifterne. Fra 1886 til 1890 steg Udgifterne med 13,19 pCt., en Stigning, der kun lidet adskiller sig fra Landdistrikternes i samme Tidsrum. Vilde vi nu gaa ud fra, at samme Stigning skulde have fundet Sted fra 1890 til 1894, maatte Udgifterne i sidstnævnte Aar have været 1,215,000 Kr., men da de kun ere 1,083,000 Kr., faa vi en Nedgang i Fattigudgifterne af 132,000 Kr., hvilket Beløb vi betragte som Maksimum. Middeltallet imellem Minimum og Maksimum er 93,000 Kr. — Købstædernes Brutto-udgift til Alderdomsunderstøttelse i 1894 udgjorde 578,000 Kr., deraf fik de 289,000 Kr. refunderede af Staten, og den anden Halvdel paahvilede altsaa dem selv. Med runde Tal kan det da siges, at Staten i 1894 havde en Udgift af ca. 300,000 Kr. til Alderdomsunderstøttelsen i Købstæderne, disse selv af andre 300,000 Kr., men at der, under Hensyn til Fattigudgifternes Forøgelse, hvis Loven ikke havde været, af det sidstnævnte Beløb i hvert Fald ikke kan regnes mere end de to Tredjedele som forøgede Udgifter for Købstæderne i Anledning af Loven.

III.

For Kjøbenhavns Vedkommende traadte, som bekendt, Alderdomsunderstøttelsesloven først i Kraft med Aaret 1892, og til da — 1886 til 1891 — træffe vi da ogsaa Opgang, derefter Negang. De ordinære Udgifter udgjorde i 1891: 1,456,000 Kr., i 1894: 1,354,000 Kr., Nedgangen fra 1891 til 1894 var saaledes 102,000 Kr., hvilket Beløb vi altsaa sætte som Minimum. Det kunde vel siges, at Forfælleren vilde være endnu større, hvis Administrationsudgifterne til Alderdomsunderstøttelsen ikke indgik i Udgiftssummen for 1894, men fraregnet, at det Beløb, der kan være Tale om, ikke kan være af nogen videre Betydning, er der for Kjøbenhavn særlige Grunde til at antage, at Nedgangen paavirktes af reelle Faktorer i højere Grad end i de andre Grupper, thi Kjøbenhavns Tilvækst har været kendelig lavere i første Halvdel af 90'erne end i sidste Halvdel af 80'erne, og Nedgangen i Varepriserne spiller vistnok en endnu større Rolle for Hovedstadens Vareindløb end for de andre Kommuner. Vi bibeholde derfor det nævnte Tal som Minimum og beregne Maksimum paa sædvanlig Maade. Tilvæksten i Udgifterne fra 1886 til 1890 udgjorde 13,46 pCt. — altsaa paa det nærmeste lig Købstædernes og ligeledes kun lidet differerende fra Landkommunernes — og hvis denne Tilvækst havde fortsat sig fra 1890 til 1894, vilde Udgifterne i sidstnævnte Aar have beløbet sig til 1,540,000 Kr. Da de imidlertid kun udgjorde 1,354,000 Kr., faa vi en Nedgang i Fattigudgifterne af 186,000 Kr., hvilket Beløb vi betragte som Maksimum. Middeltallet mellem Minimum og Maksimum er 144,000 Kr.

Kjøbenhavns Bruttoudgifter i 1894 til Alderdomsunderstøttelsen udgjorde 612,000 Kr., hvoraf Halvdelen refunderedes af Staten. Saaledes kan det altsaa med runde Tal siges, at Staten i 1894 har udgivet ca. 300,000 Kr. til Alderdomsunderstøttelse i Kjøbenhavn, at Byen selv har udgivet andre 300,000 Kr., men at af sidstnævnte Beløb i hvert Fald kun Halvdelen kan regnes som en Udgiftsforøgelse, Alderdomsunderstøttelsesloven har fremkaldt, idet den anden Halvdel vilde være fremkommen som Forøgelse af Fattigudgifterne, hvis Loven ikke havde været.

IV.

Det samlede Udbytte af Undersøgelsen er da følgende: Alderdomsunderstøttelsen har i 1894 kostet 3,2 Million Kroner, og heraf har Staten betalt de 1,600,000 Kr., medens de øvrige 1,600,000 Kr. ere faldne paa Kommunerne, nemlig med ca. 1 Million paa Landkommunerne, ca. 300,000 paa Købstæderne, ca. 300,000 paa Kjøbenhavn. Da